

สาระ: ลูกๆที่แสนหวาน เพียงเมื่อลูกกลับมาบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ ที่การสังเวชของลูกจึงจะได้รับการยอมรับ ถ้ามหัวใจของลูกเองว่าลูกกลับมาบริสุทธิ์เพียงใด

คำถาม: เพราะเหตุใดลูกๆจึงสังเวชตนเองให้กับพ่อในความสุขเป็นอย่างยิ่งในเวลานี้?

คำตอบ: เพราะลูกรู้ว่าด้วยการสังเวชตนเองให้กับพ่อในเวลานี้ พ่อจะสังเวชตัวพ่อเองให้กับลูกเป็นเวลา 21 ชาติเกิด ลูกๆเช่นกัน รู้ว่าในเวลานี้ มนุษย์ทั้งหมดต้องถูกสังเวชในไฟบูชายัญของความรู้ของรูตรา เหตุนี้เองลูกจึงสังเวชร่างกาย จิตใจ และสมบัติของลูกในความสุขอย่างยิ่งเป็นการล่วงหน้า และใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีในทางที่มีค่า

เพลง: มองดูใบหน้าของลูกในกระจกของหัวใจของลูก!

โอมซานติ พระเจ้าชีวาพูด อย่างแน่นอนท่านให้ความรู้และศรัทธาแก่ลูกๆของท่านเท่านั้น: โอ้ ลูกๆ! โอ้ ดวงวิญญาณ! “เมื่อชีวิตออกจากร่างกาย” และ “เมื่อดวงวิญญาณออกจากร่างกาย” เป็นสิ่งเดียวกันและเหมือนกัน โอ มนุษย์ หรือ โอ ลูก ลูกเห็นไหมว่ามีบาปมากเท่าไรและมีบุญมากเท่าไรในชีวิตของลูก? ลูกได้รับการบอกถึงการคำนวณว่ามีบุญสำหรับครึ่งวงจรร้อยางไรและมีบาปสำหรับอีกครึ่งวงจรร้อยางไร ลูกได้รับมรดกของบุญของลูกจากพ่อผู้ที่เราเรียกว่าราม เป็นผู้ที่ไม่มิตัวตนคือผู้ที่ถูกเรียกว่าราม สิ่งนี้ไม่ได้กล่าวถึงรามผู้เป็นของสิดา เวลานี้สิ่งนี้ได้เข้ามาในสติปัญญาของลูกๆผู้ที่กลายเป็นบราห์มิน สิ่งสร้างทางปากของบราห์มาว่าลูกเคยเป็นดวงวิญญาณบุญและบริสุทธิ์เป็นเวลาครึ่งวงจรรและแล้วลูกได้กลายเป็นดวงวิญญาณบาปเป็นเวลาครึ่งวงจรร เวลานี้ลูกต้องกลับมาเป็นดวงวิญญาณบุญและบริสุทธิ์ ลูกแต่ละคนสามารถถามหัวใจของลูกเองว่าลูกได้กลายเป็นดวงวิญญาณบุญมากเพียงใด พ่อก็ได้อธิบายแก่ลูกแล้วเช่นกันว่าลูกสามารถกลายเป็นดวงวิญญาณบุญจากดวงวิญญาณบาปอย่างไร ลูกไม่สามารถกลายเป็นดวงวิญญาณบุญด้วยการก่อไฟบูชายัญหรือโดยการทำทปาเซีย ฯลฯ นั่นคือหนทางบังคับ ไม่มีมนุษย์ใดกลายเป็นดวงวิญญาณบุญด้วยการทำสิ่งนั้น เวลานี้ลูกๆเข้าใจว่าลูกกำลังกลายเป็นดวงวิญญาณบุญ จากการกลายเป็นดวงวิญญาณบาปด้วยการทำตามการกำหนดของปีศาจร้ายลูกก็เฝ้าแต่ลงบันไดมาเรื่อยๆ ไม่มีลูกคนใดรู้ว่าลูกกลายเป็นดวงวิญญาณบุญและประกาศสิทธิ์ในมรดกของความสุขนานเท่าไร มนุษย์ทั้งหมดจดจำพ่อนั้นและพวกเขาเรียกท่านว่าพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด บราห์มา วิษณุ และชางก้า ไม่สามารถถูกเรียกว่าพระเจ้า ไม่มีใครอื่นสามารถถูกเรียกว่าพระเจ้า แม้ว่าลูกพูดถึงประชาธิปไตยบราห์มาในเวลานี้แต่ไม่ใช่ทุกคนบนหนทางบังคับจดจำพ่อของปวงประชา (ประชาธิปไตย) เพียงพ่อที่ไม่มิตัวตนเท่านั้นได้รับการจดจำจากทุกคน โอ้ พระเจ้า พ่อ! โอ้ ภควัน (พระเจ้า)! เหล่านี้คือคำพูดที่ออกมาจากปากของเขา พวกเขาเพียงจดจำผู้เดียวเท่านั้น มนุษย์ไม่สามารถเรียกตนเองว่า พระเจ้า พ่อ แม้ บราห์มา วิษณุ และชางก้าก็ไม่สามารถเรียกตนเองว่า พระเจ้า พ่อ พวกเขามีชื่อของร่างกาย มีเพียงพระเจ้า พ่อ เดียวเท่านั้น พ่อไม่ได้มีร่างของพ่อเอง บนหนทางบังคับ ผู้คนกราบไหว้ชีวาเป็นอย่างมาก เวลานี้ลูกๆ รู้ว่าชีวาบอกว่ากำลังคุยกับลูกผ่านร่างนี้: “โอ ลูกๆ!” ท่านพูดสิ่งนี้ด้วยความรักอย่างมาก! ท่านรู้ว่าท่านคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์และผู้ประทานการหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่สำหรับทุกคน ผู้คนร้องเพลงยกย่องพ่อ แต่พวกเขาไม่รู้พ่อมาหลังจาก 5000 ปี อย่างแน่นอนพ่อเข้ามาเมื่อถึงตอนสิ้นสุดของยุคเหล็ก เวลานี้คือตอนสิ้นสุดของยุคเหล็กและดังนั้นพ่อได้มาแล้วอย่างแน่นอน ไม่ใช่ภควันผู้ที่กำลังสอนลูก ลูกได้รับศรัทธา แต่ไม่ใช่จากภควัน ดวงวิญญาณภควันเช่นกันได้กลายเป็นเทพจากการทำตามศรัทธา จากการใช้ 84 ชาติเกิดเวลานี้ลูกทำตามการกำหนดของปีศาจ พ่อพูดว่า: พ่อมาเมื่อวงจรรของลูกกำลังจะสิ้นสุด ลูก ผู้ได้มาในตอนเริ่มต้นเวลานี้ อยู่ในสภาพของความเสื่อมโทรมเต็มที่ เมื่อต้นไม้ถึงสภาพของความเสื่อมโทรมเต็มที่ ต้นไม้ทั้งต้นก็กลายเป็นเช่นนั้น พ่ออธิบาย: จากการกลับมาทาโมประธานของลูก ทุกคนจึงกลับมาทาโมประธาน นี่คือการต้นไม้แห่งศาสนาอันหลากหลายของโลกมนุษย์ สิ่งนี้ถูกเรียกว่าต้นไม้กลับหัวเช่นกัน เมล็ดอยู่ข้างบน ทั้งต้นเกิดออกมาจากเมล็ดนั้น ผู้คนพูดว่า: โอ พระเจ้า พ่อ! ดวงวิญญาณพูดสิ่งนี้ ชื่อของดวงวิญญาณคือดวงวิญญาณ เมื่อดวงวิญญาณเข้ามาในร่าง ก็ได้มีการตั้งชื่อให้กับร่างกาย การแสดงก็แสดงต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีการแสดงในโลกของดวงวิญญาณ นี่คือการสถานที่สำหรับการแสดง มีแสงสว่างและทุกสิ่งที่นี่เพื่อการแสดง ไม่มีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรือการแสดงละครในที่ที่ดวงวิญญาณอาศัยอยู่ กลางวันและกลางคืนคงอยู่ที่นี่ ไม่มีกลางวันหรือกลางคืนในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนหรือโลกที่ไม่มีตัวตน นี่คือการสนามของการกระทำ เป็นที่นี้ที่ผู้คนทำกรรมดีและไม่ดี มีการทำดีในยุคทองและยุคเงิน เพราะอาณาจักรของกิเลสทั้งห้าของราวันไม่ได้อยู่ที่นั่น พ่อหนึ่งที่นี่และบอกลูกถึงความลับของการกระทำ การกระทำที่เป็นกลางและการกระทำที่เป็นบาป การกระทำต้องแสดงออกมาเพราะนี่คือการสนามของการกระทำ การกระทำที่ผู้คนในยุคทองแสดงออกมาเป็นกลาง ไม่มีอาณาจักรของราวันที่นั่น นั่นเรียกว่าสวรรค์ เวลานี้ไม่มีสวรรค์เลย ในยุคทองเคยมีเพียงบาร์ตเดียวเท่านั้น ไม่มีดินแดนอื่นใดเลย กล่าวกันว่า: พระเจ้าแห่งสวรรค์ พ่อ ดังนั้น อย่างแน่นอนพ่อสร้างสวรรค์ ผู้คนของประเทศรู้ว่าบาร์ตคือแผ่นดินโบราณ ไม่มีใครรู้ว่าเคยมีเพียงบาร์ตเดียวเท่านั้นในตอนแรก สิ่งนี้ไม่เป็นเช่นนั้นอีกแล้ว นี่คือการเรื่องราวของ 5000 ปีที่แล้ว กล่าวกันว่าบาร์ตเคยเป็นสวรรค์ 3000 ปี ก่อนพระคริสต์ ผู้สร้างอย่างแน่นอนสร้างสิ่งสร้าง เนื่องจากมีสติปัญญาที่ทาโมประธาน

พวกเขาไม่เข้าใจแม้กระทั่งเพียงเท่านี้ บาร์ตคือดินแดนที่สูงที่สุด บาร์ตคือยุคสมัยแรกของโลกมนุษย์ ละครนี้ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว คนมั่งคั่งช่วยเหลือคนจน สิ่งนี้คงอยู่มาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นด้วยเช่นกัน บนหนทางบัตติเช่นเดียวกันผู้ที่มั่งคั่งให้ทานแก่ผู้ที่ยากจน อย่างไรก็ตามนี่คือโลกที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่ว่าผู้คนจะทำทานใด ผู้ที่ไม่บริสุทธิ์เป็นผู้ที่ให้ทานและผู้ไม่บริสุทธิ์คือผู้รับ อะไรคือผลที่จะได้จากการที่ผู้ไม่บริสุทธิ์ทำทานให้แก่ผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่ว่าเขาจะให้ทานมามากเพียงใดหรือได้ทำบุญมามากเท่าไร พวกเขาก็เฝ้าแต่ตกลงมา ไม่มีแผ่นดินอื่นใดที่ทำทานในวิธีเดียวกับที่บาร์ตทำ เวลาที่ลูกส่งเวทย์ทุกสิ่งที่คุณมี ทั้งร่างกาย จิตใจ และสมบัติเพื่อสิ่งนี้ นี่เรียกว่าไฟบูชาบุญของความรู้ของรูดร้าซึ่งมาถูกส่งเวทย์เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองตนเอง ดวงวิญญาณพูดว่า: ร่างเก้านี้เช่นกันต้องถูกส่งเวทย์นี้ ลูกรู้ว่าผู้คนทั้งโลกจะถูกส่งเวทย์ในสิ่งนี้ ดังนั้น เหตุใดเราจึงไม่ส่งเวทย์ตนเองให้กับบาปด้วยความสุขเล่า ลูกดวงวิญญาณรู้ว่าลูกจดจำพ่อ ลูกได้เคยพูดว่า: บาบา เมื่อท่านมา ฉันจะส่งเวทย์ตนเองให้กับท่าน เพราะเมื่อฉันส่งเวทย์ตนเองให้กับท่าน ท่านจะส่งเวทย์ตนเองให้กับฉันเป็นเวลา 21 ชาติ นี่คือข้อตกลง ฉันส่งเวทย์ตนเองให้กับท่านและท่านส่งเวทย์ตนเองให้กับฉัน 21 ครั้ง พ่อพูดว่า พ่อจะไม่ยอมรับการส่งเวทย์ของลูกจนกว่าลูกจะกลับมาบริสุทธิ์ พ่อพูดว่า จดจำพ่อผู้เดียวอย่างสม่ำเสมอเท่านั้นและดวงวิญญาณของลูกจะกลับมาบริสุทธิ์ ด้วยการลืมนพ่อลูกจึงกลับมาไม่บริสุทธิ์และไม่มีความสุขอย่างมาก เมื่อผู้คนไม่มีความสุขพวกเขาแสวงหาสิ่งที่พึงพิง รวั้นได้ทำให้ลูกเป็นทุกข์อย่างมากมาเป็นเวลา 63 ชาติ สิ่งนี้ไม่ใช่แค่เรื่องของสิดาเดียว มนุษย์ทั้งหมดคือสิดา พวกเขาได้เขียนเรื่องราวในรามเกียรติ์ว่าสิดาถูกนำไปใส่ในกระท่อมของความทุกข์จากรวั้นอย่างไร อันที่จริงแล้วทั้งหมดนั้นกล่าวถึงในเวลาอันนี้ ทั้งหมดอยู่ในกรงขังของรวั้นซึ่งหมายถึงกิเลสทั้งห้า และเหตุนี้เองพวกเขาจึงร้องหาในความทุกข์: ปลดปล่อยเราจากสิ่งนี้! นี่ไม่ใช่เรื่องของเพียงหนึ่งคน พ่ออธิบายว่า: ทั้งโลกอยู่ในกรงขังของรวั้น นี่คือการอาณัติของรวั้น คานธี จีและคนอื่นทั้งหลายพูดว่าพวกเขาต้องการอาณัติของราม ชันยาสซีไม่พูดว่าพวกเขาต้องการอาณัติของราม เพียงผู้คนของบาร์ตเท่านั้นที่พูดสิ่งนี้ ไม่มีศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปในเวลานี้ มีแต่กั๊กกันอื่น ๆ ทั้งหมด เมื่อมียุคทองมีเพียงศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปเพียงศาสนาเดียวในเวลานั้น ชื่อนั้นได้เปลี่ยนไป พวกเขาได้ลืมนศาสนาของตนเองและเปลี่ยนไปเป็นของศาสนาอื่น ประชากรชาวฮินดูมีจำนวนน้อยกว่าที่ควรจะเป็นเพราะจำนวนมากมายได้เปลี่ยนไปเป็นของศาสนาอื่น เหตุนี้เองประชากรของชาวบาร์ตจึงกลับมลดลง มิฉะนั้นแล้ว ประชากรของชาวบาร์ตจะมากที่สุด พวกเขาเปลี่ยนไปเป็นของศาสนาต่างๆมากมาย พ่อพูดว่า: ศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปของลูกสูงส่งที่สุด ลูกเคยสาโทประธานและแล้วลูกได้เปลี่ยนแปลงและกลับมาทาโมประธาน ลูก ๆ เข้าใจว่ามหาสมุทรของความรู้ ผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ผู้ที่ลูกร้องเรียกหา เวลานี้กำลังสอนลูกเป็นการส่วนตัว ท่านคือมหาสมุทรแห่งความรู้และมหาสมุทรของความรัก พระคริสต์ไม่สามารถได้รับการยกย่องในทำนองเดียวกัน กฤษณะไม่สามารถเรียกได้ว่ามหาสมุทรแห่งความรู้หรือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ มีเพียงมหาสมุทรเดียวเท่านั้น ในทั่วทั้งสัทธิ มีเพียงมหาสมุทรเดียวมิใช่สองมหาสมุทร นี่คือการแสดงของโลกมนุษย์ แต่ละคนมีบทบาทของตนเองในการแสดงนี้ พ่อพูดว่า:หน้าที่ของพ่อแตกต่างจากหน้าที่ของทุกคนอย่างสิ้นเชิง พ่อคือมหาสมุทรแห่งความรู้ ลูกร้องหาพ่อ ผู้ชำระให้บริสุทธิ์ และแล้วลูกเรียกพ่อว่า ผู้ให้การหลุดพ้น ท่านปลดปล่อยลูกจากอะไร? ไม่มีใครรู้สิ่งนี้เลยเช่นกัน ลูกรู้ว่าลูกเคยมีความสุขมากในยุคทองและยุคนั้นนั้นเรียกว่าสวรรค์ เวลานี้คืออนรก เหตุนี้เองทุกคนจึงร้องหา: ปลดปล่อยเราจากความทุกข์และพาเราไปสู่ดินแดนแห่งความสุข! ชันยาสซีไม่พูดว่าผู้หนึ่งผู้ใดได้กลายเป็นชาวสวรรค์ พวกเขาพูดว่าผู้หนึ่งผู้ใดได้ไปสู่ดินแดนนิพพาน ดินแดนที่อยู่เหนือขึ้นไป ในต่างแดนก็เช่นกัน พวกเขาพูดว่า: ผู้หนึ่งผู้ใดจากไปสู่ที่อยู่บนสวรรค์ พวกเขาเชื่อว่าดวงวิญญาณนั้นได้ไปหาพระเจ้า พ่อ เพราะเคยมีสวรรค์จริงๆ พวกเขาพูดถึงพระเจ้าแห่งสวรรค์ พ่อ สิ่งนี้ไม่คงอยู่ในเวลานี้ หลังจากอนรกต้องมีสวรรค์ พระเจ้า พ่อ ต้องมาที่นี่เพื่อก่อตั้งสวรรค์ สวรรค์ไม่ได้อยู่ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนหรือในโลกที่ไม่มีตัวตน พ่อต้องมาที่นี่อย่างแน่นอน พ่อพูดว่า: พ่อมาและรับการคำจูนของวัตถุธาตุ พ่อไม่ได้ใช้ชาติเกิดในวิธีที่มนุษย์ใช้ พ่อไม่ได้เข้ามาในครรภ์ ลูกทั้งหมดเข้ามาในครรภ์ ในยุคทองครรภ์เป็นเหมือนกับพระราชวัง เพราะไม่มีการทำบาปที่นั่นซึ่งเขาจะต้องถูกลงโทษ เหตุนี้เองจึงเรียกว่าพระราชวังของครรภ์ ที่นี้ดวงวิญญาณกระทำบาปและดังนั้นพวกเขาต้องได้รับประสบการณ์ของการลงโทษ เหตุนี้เองครรภ์จึงเรียกว่ากรงขัง ที่นี้ในอาณัติของรวั้น ผู้คนเฝ้าแต่ทำบาป นี่คือนโลกของดวงวิญญาณบาป นั่นคือนโลกของดวงวิญญาณบุญ สวรรค์ มีคำกล่าวว่ากฤษณะลอยมาในใบโพธิ์ นี่คือนสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการยกย่องของกฤษณะ ในยุคทองไม่มีความทุกข์ในครรภ์ พ่ออธิบายแก่ลูกถึงปรัชญาแห่งกรรม กรรมที่เป็นกลางและกรรมที่เป็นบาป พวกเขาได้เขียนคัมภีร์ กิตะ จากสิ่งนี้ แต่แทนที่จะพูดว่าพระเจ้าชิวาพูด พวกเขาได้ใช้ชื่อของกฤษณะ เวลานี้ลูกรู้ว่าลูกกำลังประกาศสิทธิ์ในมรดกของความสุขที่ไม่มีขีดจำกัดของลูกจากพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด บาร์ตเวลานี้ถูกรวั้นสาปแช่งและเหตุนี้เองบาร์ตจึงกลับมาตกต่ำ การสาปแช่งอย่างใหญ่หลวงนี้ถูกกำหนดไว้ในละครด้วยเช่นกัน พ่อมาและให้พร: ขอให้ลูกมีชีวิตที่ยืนยาว! ขอให้ลูกมีลูก ๆ ขอให้ลูกมีความมั่งคั่ง! ท่านให้มรดกของความสุขทุกประเภทของลูกแก่ลูก พ่อมาและสอนลูก ลูกกลายเป็นเทพด้วยการศึกษานี้ สิ่งสร้างใหม่กำลังถูกสร้างขึ้นมา พ่อทำให้ลูกเป็นของท่านผ่านประชาธิปไตยบราห์มา

ประชาบิดาบรรพมาได้รับการจดจำมา ลูกได้กลายเป็นบรรพมาภุมาร และภุมารี ลูกๆของท่าน ลูกประกาศสิทธิ์ในมรดกของปู่ผ่านทางพ่อ ลูกได้ประกาศสิทธิ์นี้มาก่อนหน้านี้ด้วยเช่นกัน เวลานี้พ่อได้มาอีกครั้ง ลูกๆของพ่อควรไปหาพ่อ อย่างไรก็ตาม ได้รับการจดจำว่าโลกมนุษย์ถูกก่อตั้งผ่านทางประชาบิดาบรรพมา สิ่งนี้ต้องเกิดขึ้นที่นี้ใช่หรือไม่? ในความเกี่ยวข้องของดวงวิญญาณ ลูกพูดว่าลูกคือพี่น้องเพศชาย เมื่อลูกกลายเป็นลูกของประชาบิดาบรรพมา ลูกคือพี่น้องหญิงชาย ในเวลานี้ ลูกทั้งหมดคือพี่น้องหญิงชาย ลูกได้ประกาศสิทธิ์ในมรดกของลูกจากพ่อ แม้กระทั่งเวลานี้ ลูกกำลังประกาศสิทธิ์ในมรดกของลูกจากพ่อ ชีพบาบาพูดว่า: จดจำพ่อ! ลูกดวงวิญญาณต้องจดจำชีพบาบา ด้วยการจดจำพ่อนั้นที่ลูกจะกลับมาบริสุทธิ์ ไม่มีวิธีอื่นใดเลย ลูกไม่สามารถไปสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้นได้โดยปราศจากการกลับมาบริสุทธิ์ ในตอนแรก ในดินแดนของการหลุดพ้นในชีวิต มีเพียงศาสนาเทพเก่าแก่โบราณ ในภายหลังศาสนาอื่นๆทั้งหมดเริ่มเข้ามาและคงอยู่ต่างลำดับกันไป พ่อมาในเวลาสุดท้ายและปลดปล่อยทุกคนจากความทุกข์ พ่อเรียกได้ว่าผู้ให้การหลุดพ้น พ่อพูดว่า: เพียงแต่จดจำพ่อและบาปของลูกจะถูกเผาไป ลูกแม้กระทั่งเรียกหา: บาบามา! ทำให้เราบริสุทธิ์จากไม่บริสุทธิ์! ครูเพียงแต่สอนลูก ครูสร้างบุคลิกภาพของลูกหรือไม่? นี่คือการศึกษาร่วมกัน เพียงพ่อนั้น มหาสมุทรแห่งความรู้ มาและให้ความรู้แก่ลูก อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดิ์ตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. รู้ถึงปรัชญาแห่งกรรม กรรมที่เป็นกลางและกรรมที่เป็นบาปและอย่าได้กระทำความที่เป็นบาปใด ๆ ขณะที่กระทำความบนสนามของการกระทำ ละทิ้งกิเลสทั้งหมดและด้วยเหตุนี้ขึ้นอยู่กับอย่างปลอดภัยจากการกระทำบาป
2. กลับมาบริสุทธิ์ให้มากจนกระทั่งพ่อยอมรับการสละของลูก กลับมาบริสุทธิ์และไปสู่โลกที่บริสุทธิ์ สละเวรร่างกาย จิตใจ และสมบัติของลูกในไฟบูชาญีและใช้ทุกสิ่งที่ลูกมีอย่างมีค่า

พร: ขอให้ลูกเป็นนกที่โบยบิน ท่องทั่วทวีปในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนด้วยการเป็นอิสระจากความผูกพันยึดมั่นต่อโลกนี้ เพื่อที่จะท่องไปทั่วอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนและโลกที่ไม่มีตัวตนในเครื่องบินแห่งสติปัญญาของลูก จงกลายเป็นนกที่โบยบิน ใช้สติปัญญาของลูกเพื่อไปยังสถานที่ใดที่ลูกปรารถนา ในเวลาที่ลูกปรารถนา สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อลูกเป็นอิสระอย่างสิ้นเชิงจากความผูกพันยึดมั่นต่อโลกนี้ นี่คือนกที่ไร้รสชาติ เมื่อลูกไม่ต้องทำงานใดๆในโลกอันไร้รสชาตินี้ เมื่อลูกไม่มีการบรรลุผลใดเลยจากสิ่งนั้น ลูกควรจะเลิกการเดินทางไปสู่สิ่งนั้นด้วยสติปัญญาของลูก นี่คือนกที่ลึกที่สุดดังนั้นลูกไม่ควรแม้แต่จะคิดหรือฝันที่จะไปเยือนที่นั่น

คติพจน์: การให้ประสบการณ์ของกิริยามารยาทแห่งสัจจะผ่านทางใบหน้าและการกระทำ คือการให้ประสบการณ์ของความยิ่งใหญ่

*** โอม ซานติ ***